

Forfatter: Kielland, Aleksandar Lange

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Kielland, Aleksandar Lange (1886-04-29)

Citation: Kielland, Aleksandar Lange: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Kielland, Aleksandar Lange (1886-04-29)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 471. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000302.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Hillevaagden 29de April 1886.

Kjære Hr. Justitsraad!

De satte mig paa en lang Prøvelse med Deres Brev, som jeg først fik idag. Jeg takker nu for det samt for Pengene.

Det gjorde os meget ondt, at De og Deres har havt denne Sorg med det lille Barn. Naar man selv har følt Angsten s. 472 under sine Smaa's Sygdom, kan man forstaa, hvor tungt det maa være, naar det lille hjælpeløse Væsen tilslut slukner. Vil De bringe Fru Julie og Jacob en Hilsen fra Beate og mig — en Hilsen af venskabelig Deltagelse.

Vi har det alle meget godt, — friske ere vi, og ved saa godt Mod som det er muligt i disse Tider. Beate er meget modig, og vi gaar til vort nye Liv — omend ikke med let Sind saa dog med Ro og gode Forhaabninger. Jeg vil — som De raader til — meget nøie overveie, førend jeg slipper Norges Jordbund, og jeg vil neppe komme til at handle i Overilelse. Men De gjør mig Uret, naar De siger, at jeg under mit toaarige Ophold i Kjøbenhavn »fik forholdsvis meget lidet udrettet«. Jeg skrev paa Hjortevang: Else, Karen, Skipper Worse, Trofast og Gift, — det er ikke lidet, selv om man til »forholdsvis« bruger Jonas Lie.

Nu faar vi se, hvorledes det gaar med Komedien; den synes at have skuffet Dem mere end jeg havde ventet; — vi vare dog — forekommer det mig — enige om, at en Komedie netop vilde gjøre godt paa mine daarlige Affærer. At jeg derfor har forsøgt denne Form, troede jeg vilde finde Deres Bifald.

Deres »Fingerpeg« angaaende den Aand, hvori jeg bør skrive, har ingenlunde forarget mig — de Tider ere forbi; men lad det dog heller være; jeg ved det dog saa godt. Vær engang for alle overbevist om, at ligesaa sikkert som jeg haaber at skaffe Dem Deres Penge tilbage, før jeg dør, lige saa sikkert haaber jeg, at jeg skal dø uden at have bøiet tilside for Hensyn til Anerkjendelse og Afsætning.

Jeg forstaaer godt Deres gode Mening med saadanne Raad, og at De sletikke vil opfordre mig til noget drachmannsk; men jeg siger dette, fordi min næste Fortælling vist ikke bliver af de blideste. Imidlertid synes jeg for min Part, at alting er bedre end denne lange døde Tid, hvori jeg slet ingenting har frembragt; og jeg havde rigtig haabet, at ogsaa De — for gamle Sejres Skyld — havde følt nogen Glæde ved at se et nyt Manuskript fra mig.

Men det er — som De ogsaa siger — ja som vi alle siger — det er strænge Tider, og oplagt til at glæde sig er man ikke. Jeg vil ønske — ja, hvad nytter det at ønske! — jeg vil arbeide og krybe ind i et Musehul; hvis her igjen bliver Solskin, kommer jeg frem. Jeg haaber snart at høre fra Dem. Hvis mit Stykke ikke optages paa det kongelige Theater,

s. 473 Alexander L. Kielland.

s. 474s. 475saa sælger jeg det til et andet. Fra det kongelige Theater i Stockholm har jeg et gammelt Tilbud om at levere et Stykke; og der er desuden Lindberg; — jeg vil se at faa det op; men jeg vil naturligvis helst begynde hos Fallesen.

Vi sender vore bedste Hilsener; de Smaa ere nu snart store; men de holder de danske Minder og de danske Venner i Ære, og deres Øine lyser, naar vi taler om Klareboderne. Lad mig snart igjen høre fra Dem.

Deres hengivne
Alexander L. Kielland.